

„Je tu ještě jedna věc, Beato,“ prolomila mlčení a podívala se k oknu. Apaticky jsem kývla a očekávala, že se mnou vyřeší fungování domu v době, kdy bude v nemocnici nebo něco podobného, co se i mně honilo hlavou.

„Taky se nemusím vrátit,“ řekla a znovu mě nadzdvihla.

„Panebože mami! Nezačínej s takovými...“ vyhrkla jsem a zatoužila po cigaretě. Tady se ale nekouřilo, tak jsem se spokojila s cvrnkáním nehtů o šálek.

„Můžu umřít,“ zopakovala, jako bych měla dlouhé vedení a ona se chtěla ujistit, že opravdu chápu, co říká. „Musím ti říct jedno tajemství. Věř mi, holčičko, že jsou v životě situace, kdy musíš vyčistit i ty nejspodnější zásuvky, protože nevíš, jestli ještě budeš mít možnost.“ Po zkušenostech s Evou jsem to chápala úplně přesně a bez dechu jsem čekala. „Když sis vymyslela, že budeš psát o Evě Herclové, měla... měla jsem celou dobu strach, že jednou přijdeš a budeš mě žádat o vysvětlení a já... já se budu strašně stydět. Pořád jsem si v hlavě přemílala, co ti asi řeknu.“ Vůbec jsem netušila, kam směřuje, jen kdesi – úplně vzadu v mozku – se ozývalo něco v souvislosti mým prvním odjezdem za Evou do sanatoria. „Dopsala jsi tu knihu a já si oddychla. Docela zbaběle se mi ulevilo. Ale teď stojím před mnohem horším dilematem a vím, že už se nevykrouťím. Asi je to dobře.“ Podívala se mi přímo do očí. „Tvůj táta umřel na infarkt, ale rozhodně ne z přepracovanosti. Zemřel druhý den po tom, co mě přistihl s Richardem.“ V žaludku mě bodlo, jako by mi tam někdo vrazil nůž. Vytřeštila jsem oči. „Nenašel nás přímo in flagranti, ale kdyby se neobjevil ve dveřích, tak se to stalo,“ dodala a mně rázem docvakla její věta před dvěma roky.

– Rozmysli si to, nenechám Richardovo jméno vláčet blátem! –

„Celou dobu jsem trnula, jestli se třeba Richard v nějaké slabé chvíli nebo pod vlivem drog s tou historikou Evě nesvěřil. Pak jsem pochopila, že ne, ale nevysvobodilo mě to.“

„Tys ho milovala, mami?“ Zamyslela se.

„To snad ani ne, ale strašně mě přitahoval. Víš... my jsme byli s tvým tátou moc šťastní. Určitě si to pamatuješ, ale, no... táta byl moc hodný a slušný člověk, to jistě, ale... byl prostě suchar. Teď díky Evě o Richardovi leccos víš, tak možná... ne, nechci se omlouvat nebo... prostě je to fakt. Byl přitažlivý natolik, že jsem byla ochotná risknout šťastné manželství a nevyplatilo se mi to. Byli jsme polosvlečení a nakláněli se nad pohovkou, když tvůj táta nečekaně dorazil domů. Beze slova se otočil a zmizel v jiné místnosti. Richard se oblékl a rychle vypadl. Tvůj otec se mnou nepromluvil ani slovo a hned druhý den dostal infarkt a zemřel při převozu do nemocnice. Nikdy jsem nedostala šanci mu to vysvětlit.“

Pomaloučku jsem to vstřebávala a bylo mi všelijak. Věděla jsem, že je to nad mé síly.

„To už byl s Evou, to ti...“

„Nebyl to on, z koho vzešla iniciativa, byla jsem to já.“ Náhle jako by mě praštili po hlavě.

„Mami... měl AIDS! Chápeš, kdyby táta nepřišel...“

„Ano, nevím, co bylo pro mě těžší. Jestli to, že táta přišel a já zavini-la jeho smrt nebo to, že kdyby nepřišel, zavinila bych patrně jeho smrt stejně.“ Obrátila ke mně skelný pohled. „Nenáviděla jsem Evu Herclovou za to, že jí Richard patří a nakonec jsem děkovala Bohu, že jsem to nebyla já, koho zničil.“ Zmlkla, aby potlačila dojetí a já stále nebyla mocná slova. „Neřekla jsem ti to proto, abys mě pochopila, já... potřebovala jsem ulevit svému svědomí. Víš... každého z nás jednou dožene.“

Mlčky a jakoby strnule jsem se zvedla, přišla k ní a klekla si. Pohládila mě po tváři a já ji objala v pase oběma rukama a položila jí hlavu do klína. Jemně kolébala koleny a hladila mě po vlasech.

„Ta knížka ti nepřinese štěstí, holčičko.“

* * *